

1. ROZA

‘Ellen, kom verder,’ zei Roza en ze schudde de vrouw tegenoverzicht de hand. ‘Hoe gaat het met je?’

Terwijl ze de vraag stelde las ze op haar beeldscherm de gegevens van de laatste controle van Ellen.

Ellen was nu zestien weken zwanger en zij en haar man haddenal flink wat zorgen gehad.

‘Ik geloof dat het nu wel goed gaat, maar ik blijf angstig,’ zei Ellen.

Roza knikte begrijpend.

Ellen had haar eerste kindje verloren met dertig weken zwangerschap. Er was nooit een duidelijke oorzaak gevonden. Ineens hadze geen leven meer gevoeld en toen ze aan de bel trok en een echo kreeg bleek het kindje al te zijn overleden. Daarna was ze nog twee keer zwanger geweest, maar beide zwangerschappen eindigden in een miskraam in de tiende week.

Nu was ze voor de vierde keer zwanger en weer leek het mis te gaan, in de twaalfde week dit keer.

Ellen had Roza ’s nachts in paniek uit bed gebeld vanwege fors bloedverlies.

Roza was, gezien de voorgeschiedenis van Ellen, direct naar haar toegerezen. Ze voerde de controles uit en hoorde gelukkig een hartje kloppen.

Toch vertrouwde Roza het niet en ze stuurde Ellen en haar man door naar het ziekenhuis.

De volgende dag liet Robert, de man van Ellen, weten dat zijn vrouw een miskraam had gehad, maar dat de zwangerschap nietafgebroken was. Ellen bleek, zonder het te weten, zwanger te zijn van een tweeling.

Ellen koos ervoor om voor de controles toch terug te gaan naar de verloskundige, daar voelde ze zich meer begrepen dan bij de gynaecoloog, bij wie alles er toch minder persoonlijk aan toeging.

Roza runde sinds drie jaar samen met haar collega's Yvonne en Britta een groepspraktijk verloskunde. Vanaf het eerste moment was het een goedlopende praktijk. Al snel moesten ze uitbreiden en hadden ze twee assistentes aangenomen, die hen veel werk uit handen namen. Met de komst van Jolijn en Greta was hun praktijk voorlopig compleet. Roza wilde graag iedereen voldoende aandacht kunnen geven en voor alle moeders de tijd nemen. Als ze nog groter zouden worden, zou er nog iemand bij moeten. Voorlopig was het goed zoals het nu liep.

‘We zullen eens even kijken. Ik neem eerst je bloeddruk op en dan zullen we eens aan je buik voelen en horen of de kleine zich meldt.’

Roza sprak rustig en op neutrale toon. Ze wist dat

Ellen bij elke controle gespannen was, wat logisch was na alles wat ze meegemaakt had.

Haar bloeddruk was prima, en ook de baarmoeder was op juistegrootte voor het aantal weken dat Ellen zwanger was.

Roza smeerde wat gel op de doptone en zocht met geofende hand de juiste plek om het hartje te kunnen horen.

Direct hoorden Roza en Ellen een krachtig kloppend hartje.

Ellen begon te stralen.

‘Dat klinkt mooi,’ verzuchtte ze. Roza liet haar nog iets langer genieten voor ze het consult afmaakte.

‘Ik voer even de gegevens in, dan praten we daarna verder,’ zei Roza, nadat ze de doptone weer schoongemaakt had.

Ellen fatsoeneerde haar kleding en nam weer plaats tegenover Roza.

‘Zo Ellen, alles ziet er goed uit. Je baarmoeder ...